

CLUE 8 - HODESKALLEGÅTEN

«Eureka; Jeg fant det!»

Arkimedes, 287 f.Kr. - 212 f.Kr

Kapittel 1 – Skrik

Cecilia så ikke hva som skjedde. Hun bare hørte et skrik bak seg, og lyden av noe som knuste. Da hun snudde seg, så hun en dame som lå på gulvet ved inngangen til dagligstua. Rundt henne på gulvet lå det epler, pærer og appelsiner, sammen med tusen glasskår.

Leo var allerede borte hos henne og hjalp henne opp. Hun måtte ha snublet i noe. Da hun falt, hadde hun revet med seg et fruktfat fra benken slik at det gikk i gulvet og ble knust.

Damen hadde mørkt hår og var kledd i en mørkeblå genser. Hun blødde fra nesa, og Leo plasserte henne i en stol.

«Går det bra?» spurte Cecilia.

Damen tok seg til pannen og kikket forvirret rundt seg. Først nå så Cecilia hvem det var. Alva Tangen, nyhetsreporter på TV.

«Jeg tror det», svarte hun. «Jeg er bare litt svimmel.»

En mann med krykker reiste seg fra et av de nærmeste bordene, og brettet sammen en avis.

«Hun er litt klønete, men tåler en støyt», sa han og stakk avisa innunder armen før han humpet av gårde.

Une kom til med litt tørkepapir.

«Det må ha vært en fold på gulvteppet», mente Leo og begynte å plukke opp frukt.

Cecilia kikket etter mannen med krykkene.

«Hvem var det?» spurte hun.

«Ingen å bry seg om», svarte Alva Tangen.

«Jeg henter et feiebrett», sa Une.

Like etterpå var hun tilbake og hjalp Leo med å rydde opp. Hele tiden gikk det folk fram og tilbake som bar utstyr opp til den store salen i andre etasje, der det ble gjort klart til årsmøtet i Journalistforeningen. Arrangøren hadde leid nesten alle rommene, og pensjonatet var fullt av pressefolk som skulle være med på møtet.

«Kanskje du burde gå på rommet og hvile litt?» foreslo Cecilia.

Alva Tangen reiste seg fra stolen sin.

«Jeg får i alle fall gå og stelle meg», sa hun og kikket på det blodflekke­de tørkepapiret.
«Takk for hjelpen.»

«Hva skjedde egentlig?» spurte Cecilia de andre da hun hadde gått.

«Jeg vet ikke», svarte Une. «Jeg hørte bare at hun skrek.»

«Jeg også», sa Leo og tok en bit av et eple.

To menn kom bærende på en stor fjernsynsskjerm. Cecilia, Leo og Une måtte gå til side for å slippe dem fram.

Arthur laget noen smattelyder inne i papegøyeburet bak dem. Leo snudde seg og gikk bort til ham.

«Er du sulten?» spurte han og bet av en eplebit som han stakk inn mellom sprinklene i buret.

Arthur nappet den til seg med nebbet.

«Jeg skulle ønske han kunne snakke», suk­ket Cecilia.

«*Hei, skatt!*» kom det inne fra buret. «*Sitter du deraaaaa?*»

Leo lo.

«Han kan jo snakke», minnet han henne på

I mer enn 20 år hadde Arthur sittet i buret sitt, laget kysselyder med nebbet og stort sett sagt de samme tingene. «*Hei, skatt*» og «*skatten min*», var det som gikk igjen oftest. Alle hadde trodd at han hadde lært seg det ved å herme etter eieren når han snakket til kjæresten sin. For ikke lenge siden hadde Cecilia, Leo og Une skjønnet at det faktisk handlet om en ekte skatt. Den mystiske Kutter-skatten.

«Jo», smilte Cecilia, «men jeg skulle ønske han kunne fortelle om det som skjedde for 20 år siden, og hva eieren hans egentlig drev på med.»

Eieren til Arthur hadde forsvunnet på mystisk vis 20 år tidligere, og etterlatt papegøyen sammen med bagasjen og utstyret sitt på rom 209. Egentlig var det ingen som visste hva papegøyen het, men den ble kalt for Arthur fordi det var navnet til eieren, Arthur Brumann, som hadde bodd på pensjonatet mens han lette etter Kutter-skatten.

Historien om Kutter-skatten gikk ut på at det hadde vært en hemmelig og verdifull last om bord på et frakteskip som forliste utenfor Skutebukta under en storm i 1868. Vrakdeler hadde drevet i land dagen etterpå, og blant dem hadde det vært en kiste som presten hadde tatt hånd om. Hemmeligheten om hva kisten inneholdt og hvor han gjemte den, tok presten med seg i graven.

Blant tingene som hadde ligget igjen etter Arthur Brumann, var det også et gammeldags fotoapparat. Det hadde ligget lagret i en kasse i kjelleren på pensjonatet, helt til Cecilia, Leo

og Une fant det. I kameraet hadde det vært en filmrull som Leo hadde sendt til framkalling. De hadde håpet at bildene kunne fortelle noe om hva Brumann var kommet på sporet av da han forsvant, men filmrullen hadde bare inneholdt bilder av papegøyen hans, pensjonatet, Skutebukta og av området rundt. Flest bilder hadde det vært av Doktorgården, en stor, gammel trevilla som lå ovenfor Sandvika. På et av bildene var det en steinfigur som forestilte en hodeskalle, og som sto til pynt på peishylla inne i det gamle huset.

Leo dyttet enda en eplebit inn mellom sprinklene til papegøyen.

«Jeg synes vi skal dra bort til Doktorgården igjen og undersøke nærmere», sa han.

Leo hadde vært to uker på juleferie hos faren sin i Dubai. Han hadde feiret nyttårsaftnen der også, og var akkurat kommet hjem. I den tiden han hadde vært borte, hadde ikke Cecilia og Une gjort noe mer med bildene.

«Jeg er med», erklærte Une og så seg rundt. «Her er det bare kaos uansett.»

«Vi tar med bildene», foreslo Cecilia, og var allerede på vei for å hente dem.

Egon spratt opp da de kom ut. Han var hunden til Une, og hadde ventet ute i det fine vinterværet. Une løsnet båndet og lot ham springe fritt på den snødekte veien foran dem.

Doktorgården var bygd før Perlen, og hadde tilhørt Elias Riverton, en lege fra hovedstaden som hadde brukt det som landsted om sommeren. Det var på to etasjer og hadde tykke tømmervegger.

På den åpne plassen foran huset stanset de. Une laget en snøball og kastet den mot inngangspartiet. Egon løp etter den.

Leo fant fram et av bildene som Arthur Brumann hadde tatt av det gamle huset.

«Han må ha stått akkurat her da han tok det», sa han og holdt bildet opp foran seg.

På bildet var det sommer, og de kunne så vidt se havet mellom de tette trekronene bak Doktorgården. Nå var alt dekket av et lag snø.

Den store trevillaen stirret liksom ned mot dem med tomme vinduer. Det ble sagt at doktoren som hadde bodd her, var blitt gal. Han hadde stengt seg inne og spikret igjen alle dører og vinduer fra innsiden. Da broren kom og brøt seg inn, hadde de funnet ham død i senga. Ingen hadde bodd der siden.

Foran huset førte en bred tretrapp opp til en veranda med en solid eikedør. Cecilia, Leo og Une visste om en annen vei inn. Et av kjellervinduene under verandaen var ikke låst. Det hadde de funnet ut da de var der forrige gang, men det var før de hadde sett bildene som Arthur Brumann hadde tatt.

De kravlet under verandaen, slik som forrige gang, fant det åpne vinduet og krøp inn.

Kjelleren var like mørk og kald som sist. Leo tente en lommelykt og gikk foran de andre opp trappa.

Bildene til Arthur Brumann var tatt i et stort rom med lysekroner i taket og et langbord med ti stoler på hver side. På veggene var det parafinlamper og gamle malerier. I enden av rommet var peisen og hodeskallen i stein. Cecilia kikket på de svarte øyehulene og de sammenbitte kjevene, og fikk en følelse av at hodeskallen stirret tilbake på henne fra peishylla.

Bildene Arthur Brumann hadde tatt av seg selv, var tatt foran veggen ved siden av peisen. Han sto og smilte mot kamera, med den brune filthatten på snei og skinnvesken hengende over skulderen.

«Han plasserte sikkert kameraet på bordet her», mente Une. «Og trykket på selvutløseren før han stilte seg opp.»

Leo la bildene utover bordet. Fire av dem var av den tomme veggen, mens på et av dem var Arthur Brumann på vei inn i bildet, men hadde antakelig ikke rukket å stille seg opp før bildet ble tatt.

«Han måtte prøve noen ganger før han fikk det til», sa Leo og pekte på bildene der han ikke var med i det hele tatt.

Cecilia plukket opp nærbildet av hodeskallen. På bildet sto hodet litt på skakke, som om det kikket skrått vekk fra fotografen.

«Men hvorfor var det viktig for ham å ta bilde akkurat her, i dette rommet», undret hun og bøyde seg over bordet for å studere de andre bildene.

«Dere», sa hun etter en stund og trakk til seg et bilde av den tomme veggen. «Jeg tror ikke disse bildene er tatt ved et uhell.»

«Hva mener du?»

«Det er ikke sånn at han ikke rakk å stille seg opp foran kameraet», sa Cecilia. «Se her!»

Hun pekte på bildet som Arthur Brumann var med på.

«Her står kameraet lavere», forklarte hun. «Bildet er liksom tatt litt nedenfra og opp, akkurat som om kameraet står på bordet, slik du sa, Une.»

Hun plukket opp et av de andre bildene.

«Mens disse er tatt rett forfra», forklarte hun. «Som om fotografen har stått oppreist og holdt kameraet til øyet.»

Une tok bildet ut av hendene hennes og kikket fra det og bort på veggen.

«For å ta bilde av en tom vegg?» spurte hun skeptisk.

Leo rettet lommelykten mot veggen.

«Jeg tror hun har rett», sa han. «Men det betyr i så fall at det må være noe veldig spesielt med den veggen.»

«Eller bak den», hvisket Cecilia og kikket bort på hodeskallen igjen. De tomme øyehulene ble mørkere i lyset fra lommelykten og fikk det til å se ut som om den sto der og vokter en hemmelighet.

Kapittel 2 – Veggen

Une gikk bort til veggen og banket på forskjellige steder. Lyden fra knokene mot trepanelet lød likt hver gang.

«Tror du det er et hemmelig rom bak der?» spurte Cecilia.

«Det høres litt hult ut,» nikket Une og la øret inntil veggen.

Egon ga fra seg et skarpt bjeff da hun banket på nytt.

Leo gikk bort til hodeskallen på peishyllen.

«Kanskje veggen åpner seg hvis vi vrir på denne,» foreslo han og tok tak i statuen.

Først virket det som om den ikke var til å rikke. Så var det noe som løsnet. Det kom en lav lyd da steinfiguren gnisset mot peishylla. Lyden forplantet seg i rommet og en liten hvit sky av støv danset i luften. Leo dreide hodeskallen rundt så langt det lot seg gjøre. De ble stående å lytte etter lyden fra en eller annen slags mekanisme; en fjær som ble utløst eller en lås som gikk opp, men ingenting skjedde.

Cecilie gikk ut av peisestuen for å se bakenfor veggen. Her så hun at baksiden av peisen stakk ut og tok en stor del av rommet. Ved siden av den var det en liten krok med en tapetsert vegg. Hun gikk bort og banket på den.

«Det er bare en tynn vegg,» ropte hun til de andre som var igjen i peisestuen.

Une banket tilbake fra andre siden og sa seg enig.

«Det er ikke plass til noe hemmelig rom her.»

Leo kom inn til Cecilia for å se selv. Han var tydelig skuffet.

«Hva drev han egentlig på med?» sukket han. «Det må jo være noe i huset her som var viktig for ham.»

Cecilia fulgte med ham ut i peisestuen igjen. De stilte seg opp foran veggen og ble stående og kikket på den.

«Hvorfor tok han bilde av en tom vegg?» undret Une på nytt.

«Det har hengt noe der,» oppdaget Cecilia og tok et skritt fram.

Til høyre på veggen var det en tom spiker og et firkantet felt som var litt mørkere enn resten av veggen.

«Et bilde,» sa Une. «Det har hengt et bilde der.»

Leo gikk bort til det store bordet. Bildene som Arthur Brumann hadde tatt lå fremdeles spredt utover. Han plukket opp et av dem, studerte det nøye og kikket bort på veggen. Cecilia stilte seg opp ved siden av ham. Det var vanskelig å se, men den tomme spikeren var også synlig på bildet.

«Men hvorfor har han tatt bilde av et bilde som ikke er der?» spurte hun.

Leo ristet på hodet.

«Ingen aning,» sa han.

«Det lå noen bilder i en av kassene nede i kjelleren her,» husket Une. «Kanskje det bildet som har hengt på veggen ligger der?»

De tente lommelyktene og gikk ned trappen til kjellergangen de hadde kommet inn gjennom. Lufta var kaldere der nede. Frosten sto liksom ut fra de solide steinveggene.

Dørene til de forskjellige rommene på hver side av gangen sto åpne. Cecilia gikk inn i det rommet hvor hun husket å ha sett bildene. De hadde svarte trerammer og stakk opp fra en kasse som sto inntil veggen. På innsiden av noen av rammeglassene var det hvite skjolder som gjorde det vanskelig å se motivet.

Leo løftet opp et bilde der glasset hadde en stor sprekk som gikk tvers over ansiktet til en mann med mørke, stirrende øyne.

«Skummel type,» sa han og la det fra seg.

Det lå sju innrammede bilder i kassen. Alle var i forskjellige størrelser. Det var noen landskapsbilder, mens andre var av mennesker i gammeldagse klær.

«Vi tar dem med opp,» foreslo Une og stabet bildene oppå hverandre. «Så ser vi om noen av dem er like store som det som har hengt på veggen.»

Egon løp foran dem opp til hovedetasjen igjen. Une la bildestabelen fra seg på gulvet foran veggen og valgte ut et bilde som så ut til å være like stort som det mørke feltet på veggen. Hun hang det på spikeren, men det var litt for lite og det mørke feltet var synlig under og på hver side av bildet.

Leo forsøkte seg med et bilde av en alvorlig kvinne og en like alvorlig mann som sto foran en gårdsbygning. Mannen på bildet holdt en høygaffel i hånden. Men også dette bildet var litt for smalt til å være det som hadde hengt på veggen.

Cecilia tok ut et bilde fra bunnen av bunken og hengte det opp. Det så ut til å passe perfekt. Hun løftet det litt fram fra veggen og lot det falle på plass igjen. Det passet helt over ens med det mørke feltet.

«Det passer!» sa Une. «Det er det bildet!»

«Det vet vi ikke,» sa Cecilia. «Men det er i alle fall samme størrelsen.»

«Hva er det bilde av?» ville Leo.

Alle tre lente seg fram mot bildet. Glasset var dekket av et hvitt belegg, som om det var dugg på innsiden av glasset. Det gjorde det vanskelig å se motivet.

«Ta det ut av rammen,» foreslo Une.

Cecilia heftet bildet ned fra veggen igjen og snudde det rundt.

«Det står et årstall her,» sa hun. «1904.»

«Det er over hundre år gammelt,» sa Leo.

Cecilia brukte fingrene for å bøye til side de små spikrene som holdt bakplaten til bildet på plass. De var lette å skyve på, som om de hadde vært løsnet flere ganger før. Så tok hun fram bildet. Det var bare glassplaten som var skjoldet og skadet. Selve bildet var helt tydelig. Det var av en kvinne som satt med ryggen til et åpent vindu. Hun var kledd i en hvit kjole, og høyrehånden hennes hvilte mot et bord. Utenfor vinduet var det fullmåne og de kunne se tre svarte fugler som satt i et tre.

«Så pen hun er,» kommenterte Une. Hun visket, som om de akkurat hadde avslørt en hemmelighet.

«Jeg har sett det skrivebordet før,» sa Leo og pekte. «Det står på pensjonatet.»

Cecilia nikket. Hun visste hvor bildet var tatt. Hun visste hvem kvinnen på bildet var.